

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Pitumpu't Anim

Banal na Pahayag at ang Pangwakas na Pagkagising: Mga Kabatiran mula sa Pangitain ni Daniel

Jeff Pippenger
2024-04-06

Sa ika-sampung kabanata ni Daniel, isinasakatuparan ni Gabriel ang gawain ng paglalahad ng ganap na pakahulugan ng aklat ni Daniel sa bayan ng Diyos sa mga huling araw. Si Daniel ay kumakatawan sa bayan ng Diyos sa mga huling araw, na, sa aklat ng Apocalipsis, ay ang isang daan at apatnapu't apat na libo. Dahil dito, ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay nagigising upang kilalanin na sila ay nangalat, gaya ng kinakatawan ni Daniel sa ika-siyam na kabanata. Nagigising din sila sa pagkaunawa na ang dakilang pagsubok na sa pamamagitan nito pinagpapasiyahan ang kanilang walang-hanggang kapalaran ay ang pagsubok ng larawan ng hayop, na nagaganap bago sila maselyuhan, at bago magsara ang probasyon sa batas ng Linggo sa Estados Unidos. Sila ay nagluluksa sa kabiguang humarap sa kanila noong Hulyo 18, 2020, at, sa kalagayang iyon, ipinagkakaloob sa kanila na mamasdan si Cristo sa Kabanal-banalang Dako, gaya ng kinakatawan ni Isaias sa ika-anim na kabanata.

Ang pangitain na iyon, gaya ng inilalarawan nina Daniel at Isaias, ay nagbibigay-daan sa kanila upang makita ang kanilang tiwaling kalagayan sa harap ng Panginoon ng kaluwalhatian, at kapwa sila'y pinakumbaba hanggang sa alabok. Pagkatapos ay narinig ni Isaias ang tanong kung sino ang isusugo ng Diyos sa Kaniyang bayan, at nagkusang-loob si Isaias na siya ang isugo, ngunit siya muna'y dinalisay.

Nang magkagayo'y sinabi ko, Sa aba ko! sapagkat ako'y napahamak; sapagkat ako'y isang lalaking may maruruming labi, at ako'y tumatahan sa gitna ng isang bayang may maruruming labi: sapagkat nakita ng aking mga mata ang Hari, ang Panginoon ng mga hukbo. Nang magkagayo'y lumipad sa akin ang isa sa mga serapin, na may isang buhay na baga sa kaniyang kamay, na kinuha niya sa pamamagitan ng sipit mula sa dambana: At idinampi niya ito sa aking bibig, at sinabi, Narito, dinampi nito ang iyong mga labi; at ang iyong kalikuan ay naalis, at ang iyong kasalanan ay nadalisay. At narinig ko rin ang tinig ng Panginoon, na nagsasabi, Sino ang aking susuguin, at sino ang yayaon para sa amin? Nang magkagayo'y sinabi ko, Narito ako; suguin mo ako. Isaias 6:5-8.

Si Isaias ay dinalisay ng isang baga na kinuha mula sa ibabaw ng dambana, at si Daniel ay dinalisay sa pamamagitan ng pagmamasid sa salaming pangitain na nagiging sanhi na ang tumitingin ay magbagong-anyo ayon sa wangis ng kanyang minamasdan. Si Isaias ay inutusan na dalhin ang mensahe sa isang bayan na sa pagdinig ay hindi nakakarinig, at sa pagkakita ay hindi nakakakita.

At sinabi niya, Humayo ka, at sabihin mo sa bayang ito: Makinig man kayo nang makinig, ngunit hindi kayo makauunawa; at tumingin man kayo nang tumingin, ngunit hindi kayo makatatanto. Patabain mo ang puso ng bayang ito, pabigatin mo ang kanilang mga tainga, at ipikit mo ang kanilang mga mata; baka sila'y makakita sa kanilang mga mata, at makarinig sa kanilang mga tainga, at makaunawa sa kanilang puso, at magbalik-loob, at gumaling. Isaias 6:9, 10.

Nais malaman ni Isaias kung hanggang kailan siya nararapat makipag-ugnayan sa bayang nakauunawa at hindi nakatatalos, kaya itinanong niya: "Hanggang kailan?"

Nang magkagayo'y sinabi ko, Panginoon, hanggang kailan? At siya'y sumagot, Hanggang sa ang mga lunsod ay mawasak na walang naninirahan, at ang mga bahay ay walang tao, at ang lupain ay maging lubusang tiwangwang; at ilayo ng Panginoon ang mga tao sa malayo, at magkaroon ng malaking paglisan sa gitna ng lupain. Isaias 6:11, 12.

Ang lupain na siyang paksa ng hula sa Biblia sa mga huling araw ay ang Estados Unidos, na "lubusang ginagawang ilang" kapag ang pambansang pagkagunaw ay idinudulot ng pambansang apostasya ng batas ng Linggo. Ang talatang apatnapu't isa ng Daniel labing-isa ay tinipuhan ng talatang labing-anim ng gayon ding kabanata. Sa talatang apatnapu't isa, ang "dakilang pagtalikod sa gitna ng lupain" ay kinikilala bilang ang "marami" na mabubuwal. Ang mensahe ni Isaias, na tinukoy ni Jesus nang Kaniyang tinugunan ang mga mapagtalong Judio sa Kaniyang kasaysayan sa gitna ng mga tao, ay nagpapakilala na kapag ang dating bayang nasa tipan ay pinalalampasan na, sila'y may mga tainga at mga matang hindi nakauunawa ni nakapapansin. Ang mensahe ni Isaias ay kumakatawan sa huling panawagan sa Laodiceanong Adbentismo, na nagwawakas sa batas ng Linggo, kung saan ang Laodiceanong Adbentismo ay isinusuka mula sa bibig ng Panginoon.

Siya'y papasok din sa maluwalhating lupain, at maraming bansa ay mababagsak: ngunit ang mga ito ay makakatakas sa kaniyang kamay: Edom, at Moab, at ang mga pangunahin sa mga anak ni Ammon. Daniel 11:41.

Inatasan sina Isaias at Daniel na ipahayag ang pangwakas na panawagan sa Laodicea, at sa ikatlong paghipo kay Daniel sa ika-sampung kabanata ay pinalakas siya para sa tungkuling iyon.

At muling dumating ang isa na gaya ng anyo ng tao, at hinipo ako, at pinalakas niya ako. At sinabi niya, O taong lubhang iniibig, huwag kang matakot: sumaiyo nawa ang kapayapaan; magpakalakas ka, oo, magpakalakas ka. At nang siya'y nakapagsalita sa akin, ako'y lumakas, at aking sinabi, Magsalita ang aking panginoon, sapagkat pinalakas mo ako. Daniel 10:18, 19.

Si Daniel ay pinalakas upang ipahayag ang mensaheng kanyang naunawaan nang bumaba si Miguel sa ika-sampung kabanata. Ipinabatid kay Isaias na kinakailangan niyang ipahayag ang mensahe hanggang sa Batas ng Linggo. Sa Batas ng Linggo ay itatag ang isang nalabi.

Nang magkagayo'y sinabi ko, Panginoon, hanggang kailan? At sumagot siya, Hanggang sa ang mga lunsod ay maging wasak na walang tumatahan, at ang mga bahay ay walang tao, at ang lupain ay lubos na tiwangwang, at ilalayo ng Panginoon ang mga tao sa malayo, at magkaroon ng malaking pagkatiwangwang sa gitna ng lupain. Ngunit gayon ma'y may matitira rito na ikasampung bahagi, at ito'y babalik, at kakanin: gaya ng punong terebinto at ng

encina, na ang tuod ay nananatili sa kanila kapag inihuhulog nila ang kanilang mga dahon: sa gayo'y ang banal na binhi ang magiging tuod niyon. Isaias 6:11-13.

Kapag nagkaroon ng “isang dakilang pagtalikod sa gitna ng lupain” (sa panahon ng batas ng Linggo), mahahayag ang isang “ikasampu,” na ang “substansiya” nito ay ang “banal na binhi.” Ang ugat ng salitang Hebreo na isinalin bilang “ikasampu” ay “ikapu.” Ang Panginoon ay magkakaroon ng isang “ikapu” na “nagbalik” sa panahon ng batas ng Linggo.

At ang bawat ikapu ng lupain, maging mula sa binhi ng lupain o ng bunga ng punungkahoy, ay sa Panginoon; banal iyon sa Panginoon. At kung pipiliin ng sinuman na tubusin ang anuman sa kaniyang mga ikapu, idadagdag niya roon ang ikalimang bahagi niyon. At tungkol sa ikapu ng bakahan o ng kawan, maging ng anumang dumaraan sa ilalim ng tungkod, ang ikasampu ay magiging banal sa Panginoon. Levitico 27:30-32.

Ang "ikapu" na "ibinabalik" ay banal sa Panginoon, at ito ang bahagi ng Panginoon.

Sapagkat ang bahagi ng Panginoon ay ang kaniyang bayan; si Jacob ang kapalaran ng kaniyang mana. Deuteronomio 32:9.

Yaong mga nagbalik bago ang batas ng Linggo ay yaong kinakatawan ni Jeremias, na dumanas ng unang kabiguan, na sa kanila'y ipinangako ng Panginoon na kung sila'y babalik, sila'y magiging bibig ng Panginoon, o Kaniyang mga tagapagsalita.

Nasumpungan ang iyong mga salita, at aking kinain ang mga yaon; at ang iyong salita ay naging kagalakan at kasayahan ng aking puso; sapagka't sa iyong pangalan ako'y tinatawag, O Panginoon, Diyos ng mga hukbo. Hindi ako umupo sa kapulungan ng mga manunuya, ni nagalak; ako'y umupong nag-iisa dahil sa iyong kamay; sapagka't pinuspos mo ako ng poot. Bakit ang aking kirot ay walang patid, at ang aking sugat ay walang lunas, na tumatangging mapagaling? Magiging lubos ka bang parang sinungaling sa akin, at gaya ng mga tubig na nagkukulang? Kaya't ganito ang sabi ng Panginoon, Kung ikaw ay manumbalik, muli kitang ibabalik, at ikaw ay tatayo sa harap ko; at kung iyong ihiwalay ang mahalaga sa hamak, ikaw ay magiging parang aking bibig; magsibalik sila sa iyo, ngunit huwag kang magsibalik sa kanila. At gagawin kita, para sa bayang ito, isang nakukutang pader na tanso; at sila'y makikipaglaban laban sa iyo, ngunit hindi sila magtatagumpay laban sa iyo; sapagka't ako'y sumasaiyo upang iligtas ka at upang iadya ka, sabi ng Panginoon. At ililigtas kita mula sa kamay ng masama, at tutubusin kita mula sa kamay ng mabagsik. Jeremias 15:16-21.

Ang nalabi o ikasampu na nagbabalik sa patotoo ni Isaias ay kakainin, sapagkat sa kanila ibinigay ang mensahe ng Diyos, at ang Kaniyang Salita ay dapat kainin. Sila yaong magiging bibig ng Diyos, at sa paggawa nito ay ihaharap nila ang Salita ng Diyos na dapat kainin ng mga naghahanap ng kaligtasan. Si Jeremias ay hindi naupo sa “kapulungan ng mga manunuya,” sapagkat, gaya kay Daniel, nang makita niya ang pangitain ay nagsitakas ang “kapulungan ng mga manunuya.” Inakala ni Jeremias na nagsinungaling sa kaniya ang Diyos, sapagkat pinahintulutan ng kamay ng Diyos ang unang kabiguan noong Abril 19, 1844 sa kasaysayang Millerita, at noong Hulyo 18, 2020 sa mga huling araw. Ang pangako kay Jeremias ay na kung siya ay “magbabalik,” at sa talata ni Isaias, ang “ikasampu” ay “nagbabalik.”

Kung “bumalik” si Jeremias, kabilang siya sa “ikasampu” ni Isaias, na banal, at bahagi ng Panginoon, na ang “substance” ay nasa kanila. Ang salitang Hebreo na “substance” ay nangangahulugang isang haligi, at ang gawing isang “haligi,” ay ang pangakong ibinigay sa mga taga-Filadelfia.

Ang magtatagumpay ay gagawin kong haligi sa templo ng aking Diyos, at hindi na siya lalabas pa; at isusulat ko sa kaniya ang pangalan ng aking Diyos, at ang pangalan ng lungsod ng aking Diyos, na siyang bagong Jerusalem, na bumababa mula sa langit buhat sa aking Diyos; at isusulat ko sa kaniya ang aking bagong pangalan. Ang may pandinig ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia. Apocalipsis 3:12, 13.

Ang “haligi,” samakatuwid бага’y ang kanilang “sangkap,” ay kumakatawan sa pagkakaisa ng pagka-Diyos at pagkatao, sapagkat si Cristo ang “haligi” na sumusuporta sa templo.

Samantalang nasa ganitong kalagayan ng panlulumo, nagkaroon ako ng isang panaginip na tumatak nang malalim sa aking isip. Sa panaginip ko ay nakita ko ang isang templo, na dinadagsa ng maraming tao. Tanging yaong mga sumilong sa templong iyon ang maliligtas pagdating ng wakas ng panahon. Ang lahat ng mananatili sa labas ay mapapahamak magpakailanman. Ang mga pulutong sa labas, na patuloy sa kani-kaniyang gawain, ay nang-uuyam at nanlilibak sa mga pumapasok sa templo, at sinabi sa kanila na ang kaparaang ito ng kaligtasan ay isang tusong panlilinlang, na sa katunayan ay walang anumang panganib na dapat iwasan. Hinawakan pa nga nila ang ilan upang hadlangan silang magmadaling pumasok sa loob ng mga pader.

Sa takot na ako’y tuyain, naisip kong higit na mabuting maghintay hanggang sa maghiwa-hiwalay ang karamihan, o hanggang sa makapasok ako nang hindi nila napapansin. Ngunit sa halip na kumonti, lalo pang dumami ang mga tao, at sa takot na mahuli, dali-dali akong lumisan sa aking tahanan at sumiksik sa karamihan. Sa aking pagkabalisa na marating ang templo, hindi ko na napansin ni ininda ang dagsa ng taong nakapaligid sa akin. Pagpasok ko sa gusali, nakita kong ang malawak na templo ay sinusuportahan ng isang napakalaking haligi, at dito ay nakagapos ang isang korderong lubhang luray-luray at duguan. Wari’y batid namin, kaming mga naroroon, na ang korderong ito ay pinunit at binugbog alang-alang sa atin. Ang lahat ng pumapasok sa templo ay nararapat na lumapit sa harap ng korderong iyon at ipagtapat ang kanilang mga kasalanan.

Sa harap mismo ng Kordero ay may mga luklukang nakataas, na doon ay may nakaupo isang pangkat na waring lubhang nagagalak. Ang liwanag ng langit ay waring sumisinag sa kanilang mga mukha, at kanilang pinuri ang Diyos at umawit ng mga awit ng masayang pasasalamat na animo’y musika ng mga anghel. Sila ang mga lumapit sa harap ng Kordero, nagtapat ng kanilang mga kasalanan, tumanggap ng kapatawaran, at ngayo’y naghihintay na may masayang pag-asa sa isang kaganapang puspos ng kagalakan.

"Kahit pagkapasok ko sa gusali, binalot ako ng takot, at isang damdamin ng kahihyan na dapat akong magpakumbaba sa harap ng mga taong ito. Nguni’t tila pinipilit akong sumulong, at dahan-dahan kong iniikutan ang haligi upang humarap sa kordero, nang tumunog ang isang pakakak, nayanig ang templo, umalingawngaw ang mga sigaw ng pagtatagumpay mula sa mga

nagtipong banal, isang nakahihindik na kaningningan ang nagpaliwanag sa gusali, saka bumalot ang matinding kadiliman. Ang maliligayang tao ay pawang naglaho kasabay ng kaningningan, at ako'y naiwang nag-iisa sa tahimik na hilakbot ng gabi. Ako'y nagising sa matinding paghihirap ng isip at halos hindi ko makumbinsi ang aking sarili na ako'y nanaginip. Sa wari ko'y natakda na ang aking hatol, na iniwan na ako ng Espiritu ng Panginoon, kailanman ay hindi na magbabalik." Testimonies, tomo 1, 27.

Ang "substansiya" na nasa loob ng ikasampung-bahagi na nanunumbalik ay ang "haligi" na sumusuporta sa templo. Nakita ni Daniel ang kawsatibong pangitain hinggil sa Kordero na ibinitin sa haligi, at ang Kordero ang "haligi." Nang nakita ni Daniel ang dakilang pangitaing iyon, siya'y nabago sa wangis ng haligi, at ang ikasampung-bahagi ni Isaias, gayundin, ay may "substansiya" (ang haligi) sa loob nila, at ang substansiyang iyon ay dapat "kainin" ng lahat ng papasok sa templo. Ang mga pumapasok sa templo at kumakain ng substansiya ay ang ibang kawan ng Diyos na tumutugon sa mensahe ng watawat na itinataas sa batas sa Linggo, kapag may dakilang pagtalikod sa lupain. Ang "banal na binhi," na siyang substansiya ni Isaias, ay ang Korderong pinatay mula nang itatag ang sanlibutan.

Ang ikasampu na bumabalik ay ililigtas mula sa kamay ng masama, kapag sa batas ng Linggo ay pinagtibay magpakailanman ang paghihiwalay ng Philadelphia at Laodicea, at marami ang sa panahong yaon ay mababagsak. Ang mga nababagsak ay kinikilala bilang ang masasama na hindi nakauunawa. Sila rin ay ililigtas mula sa kamay ng marahas, sapagkat hindi nila tatanggapin ang tanda ng hayop.

Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Aking papawiin din ang karamihan ng Egipto sa pamamagitan ng kamay ni Nebuchadrezzar na hari ng Babilonia. Siya at ang kaniyang bayang kasama niya, ang kakilakilabot sa mga bansa, ay dadalhin upang wasakin ang lupain; at huhugutin nila ang kanilang mga tabak laban sa Egipto, at pupunuin ang lupain ng mga pinatay. At aking patutuyuin ang mga ilog, at ipagbibili ko ang lupain sa kamay ng mga masama; at aking gagawing tiwangwang ang lupain, at ang lahat ng naroroon, sa pamamagitan ng kamay ng mga dayuhan: Ako, ang Panginoon, ang nagsalita nito. Isaias 30:10-12.

Ang "katatakutan ng mga bansa" ay ang kinatawang hukbo ng hari ng hilaga. Yaong mga dinadalhan ng watawat na itinataas sa batas ng Linggo ay iniligtas mula sa kamay ng mga mangmang, o masasamang birhen, at iniligtas din mula sa kamay ng katatakutan ng mga bansa. Ang usaping tinatalakay natin dito ay na sina Isaias, at Daniel, at Jeremias, at Ezekiel, at Juan ay pawang ginagamit upang katawanin ang pagkabuhay na mag-uli at pagkakalooban ng kapangyarihan ng isandaang apatnapu't apat na libo na nagbalik mula sa kabiguan noong Hulyo 18, 2020. Sa huling pangitain ni Daniel, ang pangitaing ibinigay sa tabi ng ilog Hiddekel, pinaunawa kay Daniel kapuwa ang panloob at panlabas na mga pangitain ng makahulugang Salita ng Diyos, at siya ay pinalakas upang iharap ang mensaheng iyon.

Ang mensahe ng panloob at panlabas ay pinagsasama sa makahulugang kahulugan ng ulo, o "kuta," sa talatang sampu, na tumutukoy sa digmaan sa Ukraine na kasalukuyang isinasagawa ni Putin. Ang susing iyon sa pagkilala sa ulo ay may panloob at panlabas na pagkakapit, at ang pasimula ng digmaang iyon ang nagtatakda ng panahon kung kailan ang kapuwa mga ulo ay nagiging paksa ng

hula. Ang kuta o ulo bilang Russia ay tumutukoy sa ikalawang digmaang pamalit, na humahantong sa ikatlong digmaang pamalit, na siyang nagmamarka ng pasimula ng Ikatlong Digmaang Pandaigdig, gaya ng inilalarawan ng labanan sa Panium sa talatang labinlima.

Ang talatang labing-anim ay ang batas sa Linggo, at kaya mula noong 2014, nang nagsimula ang digmaan sa Ukraine, gaya ng kinakatawan sa mga talatang labing-isa at labindalawa, hanggang sa pagdating ng batas sa Linggo, naisasakatuparan ang panghuling gawaing may kinalaman sa pagtatatak sa bayan ng Diyos. Ang pagpapaliwanag ni Gabriel sa ikalabing-isang kabanata ng Daniel ay kumakatawan sa mensaheng nagpapabanal, o nagtatatak sa bayan ng Diyos. Ang maligtaan ang katotohanang iyon ay ang maligtaan ang lahat. Ang hulang inaalisan ng selyo, na sa aklat ng Apocalipsis ay tinatawag na Pahayag ni Jesu-Cristo, at na kinikilala ng aklat ng Apocalipsis bilang inaalisan ng selyo bago mismo ang pagsasara ng probasyon, ay isang tiyak na sipi mula sa aklat ni Daniel.

At sinabi niya sa akin, Huwag mong tatakan ang mga salita ng propesiya ng aklat na ito; sapagkat malapit na ang panahon. Ang di-matuwid, magpatuloy na maging di-matuwid; at ang marumi, magpatuloy na maging marumi; at ang matuwid, magpatuloy na maging matuwid; at ang banal, magpatuloy na maging banal. Apocalipsis 22:10, 11.

Sa mga huling araw, may isang tiyak na panahon kung kailan inaalisan ang tatak ng pangwakas na propesiya, sapagkat sinasabi ng talata, “ang panahon ay malapit na.” Ang mismong pananalitang iyon na masusumpungan sa huling kabanata ng Pahayag ay matatagpuan din sa unang kabanata.

Ang Pahayag ni Jesucristo, na ibinigay sa kaniya ng Diyos, upang ipakita sa kaniyang mga alipin ang mga bagay na dapat maganap sa madaling panahon; at sa pamamagitan ng kaniyang anghel ay sinugo at ipinahiwatig niya ito sa kaniyang alipin na si Juan; na siyang nagpatotoo sa salita ng Diyos, at sa patotoo ni Jesucristo, at sa lahat ng mga bagay na nakita niya. Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito, at iniingatan ang mga bagay na nasusulat dito: sapagkat malapit na ang panahon. Pahayag 1:1-3.

Dalawang daan at dalawampu, at samakatuwid nga’y dalawampu’t dalawa, ay mga sagisag ng pagsasanib ng Pagka-Diyos sa pagkatao, at ang pangwakas na gawain ng ikatlong anghel, na siyang pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, ay natutupad sa loob ng makahulang konteksto ng talinghaga ng sampung dalaga. Ang matatalinong dalaga ng mga huling araw ay nagdanas ng kanilang unang pagkabigo noong Hulyo 18, 2020, at sila’y nangalat na gaya ng mga tuyong buto sa lansangan ng Apocalipsis kabanata labing-isa, hanggang Hulyo ng 2023, dalawampu’t dalawang taon matapos magsimula ang proseso ng pagtatatak noong 2001. Ang “panahon ay malapit na noon,” at sa gayon ay ibinangon ng Panginoon ang isang “tinig sa ilang” na tumanggap ng mensahe mula kay Gabriel, na tumanggap nito mula kay Cristo, na tumanggap nito mula sa Ama.

Pagkaraan noon, nagsimulang ipadala ng tinig ang mensahe sa mga iglesia, at ito’y naipadala sa pamamaraang elektroniko, kung saan ito’y maaaring basahin at/o pakinggan, na sa kasalukuyan ay nasa mahigit animnapung wika. Ang bahagi ng propesiyang inalisan ng selyo—na siya ring mensaheng iyon—ay matatagpuan sa Aklat ni Daniel.

Ang aklat na tinatakan ay hindi ang Apocalipsis, kundi yaong bahagi ng propesiya ni Daniel na tumutukoy sa mga huling araw. Iniutos ng anghel, “Ngunit ikaw, O Daniel, sarhan mo ang mga salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng wakas.” Daniel 12:4. Mga Gawa ng mga Apostol, 585.

Ang "bahagi ng hula ni Daniel na nauukol sa mga huling araw" ay ang talatang apatnapu. Hindi ito basta ang talatang apatnapu; ito ang bahagi ng talatang apatnapu na inilalarawan pagkatapos ng panahon ng wakas noong 1989, at bago ang Batas ng Linggo ng talatang apatnapu't isa. Ang kasaysayan ng talatang apatnapu na hindi nababanggit sa loob mismo ng talata ay ang bahagi ng hula na nauukol sa mga huling araw na tinatakan, at na mula noong Hulyo 2023 ay inaalisan ng tatak para sa mga pumipiling makakita at makarinig.

Ang talatang apatnapu ay hindi nagtatala ng anuman hinggil sa kasaysayang sumunod sa pagbagsak ng Unyong Sobyet noong 1989, hanggang sa batas ng Linggo sa talatang apatnapu't isa; subalit nagbibigay ito ng batayang propetiko na siyang magiging sandigan ng iba pang linya ng propesiya. Yaong mga ayaw makakita at makarinig na ang metodolohiyang “line upon line” ay ang metodolohiya ng Huling Ulan ay walang kakayahang makita ang nakatagong kasaysayan ng talatang apatnapu, at ang kasaysayang iyon ang Pahayag ni Jesu-Cristo, na pumarito si Gabriel upang ipaliwanag kina Juan at Daniel.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Sa Berea, muling sinimulan ni Pablo ang kaniyang gawain sa pamamagitan ng pagpasok sa sinagoga ng mga Judio upang ipangaral ang ebanghelyo ni Cristo. Sinabi niya tungkol sa kanila, “Higit na marangal ang mga ito kaysa sa mga nasa Tesalonica, sapagkat tinanggap nila ang salita nang may lubos na kahandaan ng pag-iisip, at araw-araw nilang sinusuri ang mga Kasulatan, kung gayon nga ang mga bagay na ito. Kaya’t marami sa kanila ang sumampalataya; gayundin ang mga kagalang-galang na kababaihang Griyego, at mga lalaki, hindi kakaunti.”

Sa pagpapahayag ng katotohanan, yaong taos-pusong nagnanais na maging nasa katwiran ay mapupukaw sa masikap na pagsasaliksik ng Kasulatan. Ito’y magbubunga ng mga katulad ng naging bunga ng mga pagpapagal ng mga apostol sa Berea. Nguni’t yaong mga nangangaral ng katotohanan sa mga araw na ito ay nakakatagpo ng marami na kabaligtaran ng mga taga-Berea. Hindi nila mapabulaanan ang doktrinang iniharap sa kanila, gayunma’y nagpapakita sila ng sukdulang pag-aatubili na siyasatin ang mga katibayang iniharap na pabor dito, at ipinalalagay na kahit ito’y katotohanan, maliit na bagay lamang kung tanggapin man nila ito bilang gayon o hindi. Inaakala nilang sapat na sa kanila ang kanilang dating pananampalataya at mga kaugalian. Datapuwa’t ang Panginoon, na nagsugo ng kaniyang mga sugo na may dalang mensahe sa sanlibutan, ay pananagutin ang mga tao sa paraan ng kanilang pagtrato sa mga salita ng kaniyang mga lingkod. Hahatulan ng Diyos ang lahat ayon sa liwanag na naipahayag sa kanila, maging malinaw man ito sa kanila o hindi. Tungkulin nilang magsiyasat gaya ng ginawa ng mga taga-Berea. Sinasabi ng Panginoon sa pamamagitan ng propetang Oseas: “Ang aking bayan ay nasisira dahil sa kakulangan ng kaalaman; sapagkat iyong itinakwil ang kaalaman, itatakwil din kita.”

“Ang mga isipan ng mga taga-Berea ay hindi nalimitahan ng pagkiling, at sila’y handang magsiyasat at tumanggap ng mga katotohanang ipinangaral ng mga apostol. Kung ang mga tao sa ating kapanahunan ay susunod sa halimbawa ng mararangal na mga taga-Berea, sa araw-araw na pagsasaliksik sa Kasulatan, at sa paghahambing ng mga mensaheng ipinahatid sa kanila sa nasusulat doon, magkakaroon sana ng libu-libong tapat sa kautusan ng Diyos kung saan ngayo’y iisa. Ngunit marami sa mga nagpapahayag na iniibig ang Diyos ay walang pagnanais na magbago mula sa kamalian tungo sa katotohanan, at sila’y kumakapit sa mga kaaya-ayang alamat ng mga huling araw. Ang kamalian ay bumubulag sa pag-iisip at umaakay palayo sa Diyos; ngunit ang katotohanan ay nagbibigay-liwanag sa pag-iisip, at buhay sa kaluluwa.” Sketches from the Life of Paul, 87, 88.